

paatage sig Administrationen ogsaa af dette ligesom at føre det fornødne Tilshyn med Banterne ogsaa paa Statskassens Vegne. Medens Laantagerne i denne Afdeling ligesom i de ældre Afdelinger af Foreningerne skulde yde Bidrag til en Reservecfond, skulde de derimod være fritagne for Bidrag til Administrationsfonden, idet Foreningernes forøgede Udgifter til Administration skulde dækkes af Statskassen.

Bed de af Forslagsstillerne paabegyndte og af Kommissionen senere fortsatte Forhandlinger med Direktørene for Husmandskreditforeningerne stillede disse sig imødekommende og udtalte en sikker Forventning om, at der fra Foreningernes Side intet vilde være til Hinder for, at disse paatog sig den dem efter Planen tiltænkte Opgave, saaledes at Foreningerne navnlig vilde kunne ventes at ville gaa ind paa — som foreslaaet — i alle Tilfælde at ville yde Laan af Halvdelen af Burderingssummen for de eventuelle Husmandsbrug, naar den størst mulige Sikkerhed for Burderingsforetningernes Paalidelighed tilvejebragtes, og der derhos gaves Foreningerne Afgang til at føre fornødent Tilshyn med disse Ejendomme.

I Henhold hertil blev det af Kommissionen overdraget til Forslagsstillerne at udarbejde en fuldstændig Plan for Tilvejebringelse af Jord til Landarbejdere, bygget paa de foran angivne Principper, nemlig at Jorden overdrages i Eje, og at Sagen ordnes ved Hjælp af Kreditforeningerne.

Det derefter fra de ovennævnte 4 Medlemmer fremkomne „Udkast til Plan, hvor efter der paa gunstige Vilkaar kan tilvejebringes Jord til Landarbejdere“ vandt imidlertid ikke fuldt ud Tilslutning hos Flertallet af Kommissionens Medlemmer; alle Medlemmer undtagen 1 (Breinholt) tiltraadte efterhaanden i det væsentlige Forslaaget, for saa vidt angik Bestemmelserne om den formelle Fremgangsmaade for Jordens Tilvejebringelse; hvad derimod Forslagets Realitet angik, fandt Flertallet de Vilkaar, som hødes Landarbejderne, ikke tilstrækkelig gunstige, idet der efter Flertallets Mening kun gennem større direkte Hjælp fra Statens Side, ydet efter bestemte i Planen fastslaaede og for alle fælles Regler, hvorpaa Forslaget ikke gik ud, kunde tilvejebringes en Plan, der, som Forholdene i alt Fald foreløbig kunne antages at ville stille sig, vilde faa den fornødne praktiske Betydning.

I Overensstemmelse hermed omarbejdede det af Kommissionen tidligere nedsatte Udvalg — forstærket med tvende af Forslagsstillerne og to andre Medlemmer — den nævnte Plan angaaende Jord til Landarbejdere. Den af Udvalget saaledes udarbejdede Plan vandt Tilslutning hos de fleste af Kommissionens Medlemmer, saaledes at Flertallet har vedtaget at fremsætte denne Plan, der med de af Kommissionen tilføjede Endringer findes aftrykt nedenfor, for Regering og Rigsdag.

Forinden man forsøger at gøre Rede for Enkelthederne i dette Forslag, skal man dog her nærmere omtale de Hovedspørgsmaal, der særlig have bevirket, at der ikke er opnaaet Enighed blandt Kommissionens Medlemmer om Planen.

Dette gælder først og fremmest Spørgsmaalet om, hvorvidt, i hvilket Omfang samt under hvilken Form der af Statskassen skal ydes Bistand til Tilvejebringelsen af Jord til Landarbejdere.

Et Mindretal af Kommissionens Medlemmer (Ahlfeldt-Laurvig, Damkier, Hage og P. Pedersen, Frederiksbund) har her bestemt fastholdt, at Princippet for Statens Hjælp bør være Hjælp til Selvhjælp, saaledes, at det ikke opstilles som et Krav, der kan stilles fra Landarbejderens Side, at der af Statskassen ydes nogen direkte vedvarende Gave til Landarbejderen i Form af nedsat Røbesum eller nedsat Rente og saaledes, at det Bidrag, Landarbejderen selv bør yde for at komme i Besiddelse af Jord, fastsættes saa stort, at derved Landarbejderens Evne til Selvhjælp tilstrækkelig dokumenteres samtids med, at Statens Risiko ved at yde Laan i Ejendommen — hvad der fra alle Sider forudsættes at skulle ske — formindskes.

Af ethvert Forslag, der i betydeligere Grad under en eller anden Form stiller Krav om Tilskud fra Statskassen, formener Mindretallet, at der maa kræves en Anvisning paa, hvorfra Kapitalen skal komme, og for saa vidt der henvises til Optagelse af Laan, da en Anvisning paa, ad hvilke Veje fuld Dækning for Renter og Afdrag af disse Laan skal søges.

Det vil imidlertid efter Mindretallets Mening hverken være nødvendigt eller forspørgsomt som almindelig Foranstaltning at yde vedvarende Understøttelse af Staten, særlig i Form af Rentenedsættelse eller Fritagelse for at erlægge Afdrag.

Det vil være unødvendigt, idet Landarbejderen, naar han kun hjælpes til det første Skridt, Jordloddens og Husets Erhvervelse, vil være i Stand til at svare